

Vári Csaba
LÉTLAPOK

Amikor a létlapokat osztották, és mellé
a használati útmutatót, és elmagyarázták,
hogy hogyan kell cselekedni, melyek
a szabályok, a kihágások, mi az, amit tudni
kell, és mi az, amit nem, vagyis nem kell
mindent tudni, sejtem meg ebből, tehát mi az,
ami rád van bízva és mi az, ami nincs,
majd megold ezt-azt, sok mindent, nem az idő,
hanem a tapasztalat, egyszóval nem is tudni
kell, csak a legfőbb törvényt: szeretni,
és ez a legtöbb, amit tenni lehet.
A többi szemfényvesztés.
Ennek is csak a végére érkeztem vissza,
elvoltam valamerre, úgy emlékszem,
verset írni, mintha az fontosabb lenne,
mint a pusztá gyakorlati jelenlét.
Jóformán azóta is csak ezt, mást sem csinálok,
és kérdezősködöm, mint az elsősök,
vagy ahogy az eltévedettek,
botorkálok, mint a sánták,
tapogatózom, mint a világtalanok,
csak következtetgetek, mérlegelgetek,
mint egy hülye kártyapartin,
és már csak magamtól kérdezgetem
ostobán, hogy miért kellett akkor nekem
elhiányoznom, egyáltalán idejönnöm,
vagy készületlenül is maradnom,
miért is kellett végül elvállalnom,
mert ha már nem tudom bepótolni
az alapokat, a bevezető kurzust sem,
a beavatást, ha úgy tetszik, magasztosabb
szóval, mert nincs, egyszerűen már nem találom,

akitől, így azt sem, ahogyan, akkor a többi
talán már hiábavaló, és hogyha ez az élet,
és akkor ebbe volt bevezettetésem,
ezért nem tudok élni?
Pedig a versnek még emlékeznie kellene rá.
Létlapom hátára firkáltam gyorsan valamit,
nagyon kuszán, de azok a sorok másféle
anyaggal íródhattak, emberi szem nem veheti,
és nem olvashatja semmi teremtmény.
Azt a nyelvet már nem beszélük.

FOHÁSZ

Most ez a nélküledség van,
ami egyedül az én egyedüliségem,
bábulétem bámulatos botránja,
most ez az üresség, aki vagyok,
akár az éhezők éjszakája.

„Mert magadnak teremtettél minket”¹, Uram.
S én kisajátítottam magam
ideiglenes életemnek.
Adj erőt, hogy el tudjam hinni,
hogy szívem megnyugszik
majd Tebenned.

1 Szent Ágoston

2020. NOVEMBER 1.

*Kelt Tordaszentlászlón,
Balázs Attilának barátsággal*

Ma versekkel gyűjtöttem be.
A tűz melege más volt, a lelkem táncolt.
Lánggá ölekezett néhány régi élet,
szerelem, barátság emléke,
fahánték és pár papírlap.
Ma így világítottam
halottaimnak.

Boldogasszony XI.